

Sygn. akt I ACa 931/12

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 18 października 2012 r.

Sąd Apelacyjny w Krakowie – Wydział I Cywilny

w składzie:

Przewodniczący:	SSA Hanna Nowicka de Poraj
Sędziowie:	<u>SSA Barbara Górczanowska</u> SSA Zbigniew Ducki
Protokolant:	st.sekr.sądowy Barbara Piaszczyk

po rozpoznaniu w dniu 18 października 2012 r. w Krakowie na rozprawie

sprawy z powództwa J. K.

przeciwko A. K.

o zapłatę

na skutek apelacji powoda od wyroku Sądu Okręgowego w Krakowie

z dnia 17 kwietnia 2012 r. sygn. akt I C 552/11

1. **oddala apelację;**

2. **zasądza od powoda na rzecz pozwanej kwotę 2.700zł (dwa tysiące siedemset złotych) tytułem kosztów postępowania apelacyjnego.**

UZASADNIENIE

wyroku Sądu Apelacyjnego w Krakowie z dnia 18 października 2012 r.

Powód J. K. domagał się zasądzenia od pozwanej A. K., kwoty 80.000 zł z ustawowymi odsetkami od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty - tytułem odszkodowania za szkodę spowodowaną wydaniem przez pozwaną opinii lekarskiej w sprawie I C(...)toczącej się przed Sądem Okręgowym w Tarnowie, niezgodnej z rzeczywistym stanem zdrowia powoda.

W odpowiedzi na pozew pozwana A. K. wniosła o oddalenie powództwa w całości, zasądzenie kosztów postępowania według norm przepisanych.

Zaskarżonym wyrokiem z dnia 17 kwietnia 2012r. sygn. akt I C 552/11 Sąd Okręgowy w Krakowie oddalił powództwo w całości. Ponadto Sąd przyznał od Skarbu Państwa – Sądu Okręgowego w Krakowie na rzecz pełnomocnika z urzędu powoda adw. L. J. prowadzącej Kancelarię Adwokacką w K., ul. (...) kwotę 4428 zł, w tym kwotę 828 zł podatku VAT, tytułem kosztów nieopłaconej pomocy prawnej z urzędu udzielonej powodowi, nie obciążył powoda kosztami

zastępstwa procesowego pozwanej, a kosztami sądowymi, od których uiszczenia powód był zwolniony obciążył Skarb Państwa.

Sąd Okręgowy podał, że powód od młodości zamieszkuje w miejscowości Ł., która jest położona w bezpośrednim sąsiedztwie miejscowości S., gdzie od kilkudziesięciu lat znajdował się i funkcjonował Zakład (...). Powód od wielu lat pozostaje w leczeniu w związku z licznymi schorzeniami, był wielokrotnie hospitalizowany, rozpoznano u niego m.in. pylicę azbestową, rozstrzenie oskrzeli, miażdżycę uogólnioną. Sąd pierwszej instancji ustalił, że przed Sądem Okręgowym w Tarnowie do sygn. akt I C (...) toczyła się sprawa z powództwa J. K. przeciwko (...) sp. z o.o. w S., Skarbowi Państwa – Wojewodzie (...) oraz Skarbowi Państwa- Ministrowi Skarbu Państwa o zapłatę kwoty 5.000.000 zł wraz z odsetkami ustawowymi, tytułem odszkodowania za ból i cierpienie oraz doznaną krzywdę w postaci nieuleczalnej choroby – pylicy azbestowej. Na rozprawie w dniu 16 grudnia 2006r. Sąd Okręgowy w Tarnowie dopuścił dowód z opinii (...) J. w K. na okoliczność ustalenia, jaki jest aktualny stan zdrowia powoda i okoliczności związanych z nabytą azbestozą. W dniu 2 października 2003r. na potrzeby wydania ww. opinii powód został poddany badaniu pulmonologicznemu, które przeprowadziła pozwana A. K. – specjalista chorób wewnętrznych, chorób płuc i alergolog z Kliniki (...) w K.. Pozwana podczas badania (konsultacji) stwierdziła obecność drobnych, przypadkowych trzeszczeń nad obu płucami, a w obrazie rtg płuc oraz w obrazie tomografii komputerowej o wysokiej rozdzielczości nie stwierdziła uchwytnych zagęszczeń wskazujących na proces chorobowy śródmiąższowy w płucach, w tym azbestozę, oprócz zmian związanych z przewlekłymi zapaleniami oskrzeli, zapaleniami około oskrzelowymi i rozstrzeniami w dolnych płatach płuc. Pozwana na zlecenie Zakładu Medycyny Sądowej w K. dokonała badania powoda w zakresie chorób płuc, by ocenić stan jego układu oddechowego. Oprócz badań fizykalnych płuc powoda pozwana przeprowadziła też u powoda inne badania dodatkowe, które w całości były podstawą postawionej diagnozy. Podczas badania przeprowadziła również rozmowę z powodem. Podstawą postawionej u powoda diagnozy był m.in. wynik badania tomografii komputerowej, który wykluczył obecność choroby śródmiąższowej, w tym azbestozy. W zapisie z badania powoda występowały rozstrzenia oskrzeli – zaawansowane zmiany drzewa oskrzelowego. Na konkretne pytanie – czy u powoda jest azbestoza? – postawione przez pozwaną w toku postępowania diagnostycznego, lekarz P. G. uznał, że objawy, które występowały u powoda w tym obrazie badania tomograficznego (...) to za mało, by stwierdzić u powoda azbestozę. Zmiany oskrzelowe u powoda i stosunkowo niewielkie zmiany miąższowe można bardziej przypisać chorobie obturacyjnej płuc.

W opinii sądowno-lekarskiej sporządzonej w sprawie I C (...) Sądu Okręgowego w Tarnowie przez Zakład Medycyny Sądowej (...) J. w K. z dnia 19 lutego 2004r. opiniujący biegli dr med. P. K. i dr med. E. S. wskazali, że u powoda nie stwierdzono cech choroby śródmiąższowej, do jakich zaliczana jest azbestoza. Na rozprawie w dniu 24 marca 2004r. w sprawie I C (...) Sądu Okręgowego w Tarnowie powód podał, że nie zgadza się z treścią opinii biegłych lekarzy, zarzucając, że Instytut Medycyny Pracy wykonał badania podobną metodą tomografii komputerowej, uzyskując odmienne wyniki. Podał również, że badania przez biegłych trwały 45 minut, a badanie tomografem wykonano przez ubranie, gdy tymczasem badania w Instytucie Pracy w S. trwały 11 dni. Ostatecznie powód podał, że nie wnosi zastrzeżeń odnośnie treści opinii, natomiast pełnomocnik powoda z urzędu w sprawie IC (...) wniósł o wykonanie opinii uzupełniającej. W opinii uzupełniającej z dnia 12 maja 2004r. biegli Zakładu Medycyny Sądowej C. U. w K. uznali rozpoznanie azbestozy u powoda przez Instytut Medycyny Pracy w S. za błędne, a odnośnie zarzutów co do sposobu wykonania badania tomografii komputerowej biegli wskazali, że zespół specjalistów, który wykonał u powoda to badanie należy do najbardziej kompetentnych w kraju. Pogorszenie wydolności oddechowej u powoda było skutkiem choroby obturacyjnej płuc powoda, a nie azbestozy.

Jak ustalił Sąd pierwszej instancji rozpoznający niniejszą sprawę, wyrokiem z dnia 6 sierpnia 2004r. sygn. akt I C (...) Sąd Okręgowy w Tarnowie oddalił powództwo J. K. przeciwko (...) Sp. z o.o. w S., Skarbowi Państwa- Ministrowi Skarbu Państwa o zapłatę kwoty 5.000.000 zł. W uzasadnieniu Sąd wskazał, że po stronie powoda nie występuje zasadnicza przesłanka odpowiedzialności odszkodowawczej pozwanych w postaci występującej w jego organizmie pylicy azbestowej, na co wskazuje treść opinii biegłych lekarzy z Zakładu Medycyny Sądowej C. U. w K.. W wyniku apelacji powoda, wyrokiem z dnia 3 lutego 2005r., sygn. akt I ACa 1338/04 Sąd Apelacyjny w Krakowie oddalił apelację powoda. Sąd Apelacyjny uznał, że brak podstaw do przyjęcia, by pomiędzy stwierdzonymi u powoda schorzeniami, a

działaniami pozwanych w sprawie I C (...) Sądu Okręgowego w Tarnowie, zachodził adekwatny związek przyczynowy, pozwalający przyjąć odpowiedzialność pozwanych za stwierdzone u powoda choroby.

W tak ustalonym stanie faktycznym, Sąd pierwszej instancji uznał powództwo za bezpodstawne. Jako podstawę prawną żądania powoda Sąd wskazał przepisy o odpowiedzialności deliktowej (art. 415 k.c.), albowiem powód powoływał się na błąd, którego dopuściła się pozwana, wykluczając, po przeprowadzonym przez nią konsultacyjnym badaniu pulmonologicznym, występowanie u powoda azbestozy. W ocenie Sadu powód nie wykazał istnienia przesłanek odpowiedzialności odszkodowawczej pozwanej, jak również nie zaoferował materiału dowodowego na ich wykazanie. Tym samym brak było podstaw, by przypisać pozwanej działania lub zaniechania w sposób, który naruszałby jakiegokolwiek przepisy prawa. Zdaniem Sądu badanie przeprowadzone przez pozwaną było wykonane zgodnie z wiedzą medyczną i zasadami sztuki lekarskiej, przy zastosowaniu najlepszych metod diagnostycznych, zwłaszcza tomografii komputerowej o wysokiej rozdzielczości oraz po konsultacji ze specjalistą radiodiagnostyką P. G. i w oparciu o opis obrazu ww. tomografii. W tych okolicznościach stwierdził Sąd pierwszej instancji, iż brak jest podstaw faktycznych, by przypisać pozwanej jakąkolwiek winę w związku z procesem badania i diagnozowania powoda, co czyniło powództwo bezzasadnym.

Rozstrzygnięcie o kosztach procesu oparto o przepisy § 19 i 20 w zw. z § 6 pkt 6 i § 2 ust. 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 roku w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu, a także na podstawie art. 102 k.p.c. zgodnie z zasadą słuszności oraz na podstawie art. 113 ust. 1 a contrario ustawy z dnia 28 lipca 2005r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych.

Wyrok Sądu Okręgowego w całości zaskarżył powód J. K.. Zaskarżonemu wyrokowi powód zarzucił:

1) naruszenie przepisów postępowania cywilnego, a to art. 233 k.p.c., poprzez przekroczenie granic swobodnej oceny dowodów i w konsekwencji nie uznanie za prawdziwe twierdzeń powoda co do okoliczności badania przeprowadzonego przez pozwaną i próby zażądania przez pozwaną udzielenia przez powoda kwoty 5 tysięcy zł., co miało wpływ na wydane rozstrzygnięcie,

2) naruszenie przepisów postępowania cywilnego, a to art. 227 k.p.c. w związku z art. 278 1 k.p.c. poprzez oddalenie wniosku dowodowego o przeprowadzenie dowodu z opinii biegłego w sposób sprzeczny z przepisami k.p.c., co miało wpływ na wydane rozstrzygnięcie.

Wskazując na powyższe zarzuty na podstawie art. 386 1 i 4 k.p.c. powód wnosił o zmianę zaskarżonego wyroku i orzeczenie zgodnie z żądaniem pozwu, zasądzenie na rzecz powoda kosztów postępowania według norm prawem przepisanych, zasądzenie na rzecz pełnomocnika powoda kosztów udzielonej z urzędu pomocy prawnej, które to koszty nie zostały pokryte w całości, ani w części; ewentualnie uchylenie wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji — przy uwzględnieniu kosztów postępowania odwoławczego.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Apelacja powoda nie znajduje uzasadnionych podstaw.

Sąd Okręgowy poczynił prawidłowe ustalenia faktyczne, wyrażając oceny, które nie pozostają w sprzeczności z zasadami logiki rozumowania czy doświadczenia życiowego i nie wykazują błędów natury faktycznej. Zgodnie z art. 233 § 1 k.p.c. sąd ocenia wiarygodność i moc dowodową według własnego przekonania, na podstawie wszechstronnego rozważenia zebranego materiału. W ocenie Sądu Apelacyjnego nie można skutecznie zarzucić Sądowi pierwszej instancji, że swoje ustalenia oparł na ocenie, która wymogów tych nie spełnia. Zauważyć należy, że powyższy przepis w sposób bardzo ogólny określa reguły swobodnej oceny dowodów, pozostawiając tę ocenę własnemu przekonaniu sądu rozpoznającego daną sprawę. Zarówno w literaturze jak i w orzecznictwie zgodnie przyjmuje się, że dokonując takiej oceny sąd obowiązany jest przestrzegać zasad logicznego rozumowania, a także zasad doświadczenia życiowego. Ocena powyższa oparta nadto być musi na wszechstronnym rozważeniu zgromadzonego materiału dowodowego,

przez co należy rozumieć uwzględnienie wszystkich dowodów przeprowadzonych w postępowaniu oraz wszystkich okoliczności towarzyszących przeprowadzeniu poszczególnych środków dowodowych, a mających znaczenie dla ich mocy i wiarygodności (patrz W. Siedlecki: Realizacja zasady swobodnej oceny dowodów w polskim procesie cywilnym, NP. 1956/4/20). Wielokrotnie w orzecznictwie sądów odwoławczych oraz Sądu Najwyższego podnoszono, że zgłoszony w apelacji zarzut naruszenia art. 233 § 1 k.p.c. może zostać uwzględniony jedynie w przypadku wykazania jakie kryteria oceny naruszył sąd przy ocenie konkretnych dowodów, uznając brak ich wiarygodności i mocy dowodowej lub niesłusznie im je przyznając, a także w przypadku, gdy brak logiki w wiązaniu wniosków z zebranymi dowodami lub gdy wnioskowanie sądu wykracza poza schematy logiki formalnej albo, wbrew zasadom doświadczenia życiowego, nie uwzględnia jednoznacznych praktycznych związków przyczynowo-skutkowych (por. m.in. wyrok Sądu Apelacyjnego w Szczecinie z dnia 19.06.2008 r. I ACa 180/08, OSA 2009/6/55, wyrok Sądu Najwyższego z dnia 27 września 2002 r. II CKN 817/00, nie publik., LEX 56906). Natomiast nie czyni zarzutu tego skutecznym przedstawienie przez skarżącego własnej wizji stanu faktycznego w sprawie, opartej na dokonanej przez siebie odmiennej ocenie dowodów, a nawet możliwość w równym stopniu wyciągnięcia na podstawie tego samego materiału dowodowego odmiennych wniosków (por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 10.07.2008 r., VI ACa 306/08, Sądu Apelacyjnego w Szczecinie z dnia 19.06.2008 r. I ACa 180/08, wyrok Sądu Najwyższego z dnia 27 września 2002 r. II CKN 817/00). Odnosząc powyższe stwierdzenia do stanu istniejącego w niniejszej sprawie stwierdzić trzeba, że apelujący nie wykazał jakiegokolwiek sprzeczności dokonanej oceny dowodów z zasadami logiki i doświadczenia życiowego.

W szczególności brak jest podstaw do kwestionowania oceny zeznań samego powoda zwłaszcza w zakresie, w jakim opisywał przebieg badania i zachowanie pozwanej w jego trakcie. Nie można bowiem przyjąć za wiarygodne obecnych twierdzeń powoda o zażądaniu przez pozwaną kwoty 5.000 zł za pożądaną przez powoda wynik badania, skoro nie informował on o tym fakcie Sądu Okręgowego w Tarnowie w sprawie I C(...)i nie podnosił tego argumentu w zarzutach do opinii. Ponadto, jak wynika z treści samej opinii w wymienionej sprawie a także zeznań pozwanej i świadka P. G., opinia, jaką pozwana wówczas wyraziła, opierała się na badaniu tomografem komputerowym o wysokiej rozdzielczości, była nadto konsultowana z innymi specjalistami w dziedzinie radiologii, a wreszcie podlegała weryfikacji przez bezpośrednich autorów opinii: dr med. P. K. i dr med. E. S.. Twierdzenie powoda, że opinia pozwanej była jedynie wynikiem niezaspokojenia jej żądań finansowych, jawi się jako oczywiście nieprawdziwe. Sąd Okręgowy ocenił zeznania powoda jako nielogiczne, sprzeczne ze zgromadzonym w sprawie materiałem dowodowym i sprzeczne z zasadami doświadczenia życiowego, będące wyrazem subiektywnego, zabarwionego mocno emocjonalnie postrzegania rzeczywistości przez powoda i oceny tej nie sposób zakwestionować.

W szczególności jednak brak jest podstaw do zakwestionowania wynikającego z oceny materiału dowodowego ustalenia przez Sąd Okręgowy, iż w sprawie I C (...)Sądu Okręgowego w Tarnowie pozwana, wykonująca badanie konsultacyjne w zakresie pulmonologii na potrzeby opinii Katedry i Zakładu Medycyny Sądowej (...) J., wyraziła stanowisko zgodne ze standardami wynikającymi z wymaganej od niej specjalistycznej wiedzy medycznej, a jej działania przy wykonywaniu badania były prawidłowe i nie można jej przypisać winy. Nie jest trafny przy tym zarzut naruszenia art. 227 k.p.c. w zw. z art. 278 § 1 k.p.c. poprzez oddalenie wniosku dowodowego o przeprowadzenie dowodu z opinii biegłego na okoliczność ustalenia w oparciu o dokumentację lekarską i badanie lekarskie powoda, czy powód cierpi na azbestozę płuc oraz czy takie schorzenie możliwe było do zdiagnozowania w lutym 2004r., tj. w chwili wydania opinii lekarskiej w sprawie I C (...). Nie jest to bowiem okoliczność istotna z punktu widzenia rozstrzygnięcia niniejszego sporu, bowiem za zasadniczy w tej sprawie należało uznać problem, czy pozwana dopuściła się rażącego uchybienia obowiązujących zasad prowadzących do błędów w diagnozie, a te okoliczności, jak słusznie zauważył Sąd pierwszej instancji, możliwe są do ustalenia bez potrzeby korzystania z wiadomości specjalnych.

Należy podkreślić, że opinia biegłego czy też opinia instytutu naukowego lub naukowo-badawczego jest tylko jednym z dowodów, celem którego nie jest ustalenie stanu faktycznego sprawy, lecz naświetlenie i wyjaśnienie przez sąd okoliczności z punktu widzenia posiadanych przez biegłego wiadomości specjalnych przy uwzględnieniu zebranego i udostępnionego biegłemu materiału sprawy (por. wyrok SN z dnia 11 lipca 1969 r., I CR 140/69, OSNC 1970, nr 5, poz. 85; uzasadnienie wyroku SN z dnia 19 grudnia 2006 r., V CSK 360/06, LEX nr 238973). Dowód ten podlega

ocenie sądu przy zastosowaniu art. 233 § 1 k.p.c., na podstawie właściwych dla jej przedmiotu kryteriów zgodności z zasadami logiki i wiedzy powszechnej, poziomu wiedzy biegłego, podstaw teoretycznych opinii, a także sposobu motywowania oraz stopnia stanowczości wyrażonych w niej wniosków (zob. uzasadnienie postanowienia SN z dnia 7 listopada 2000 r., I CKN 1170/98, OSNC 2001, nr 4, poz. 64; uzasadnienie wyroku SN z dnia 15 listopada 2002 r., V CKN 1354/00, LEX nr 77046). Kwestionowana przez powoda opinia (...) J. C. M. Katedry i Zakładu Medycyny Sądowej w K. była sporządzona na podstawie przedstawionych biegłym dowodów, które uprzednio zostały poddane ocenie Sądu rozpoznającego sprawę, a także wykonanych przez nich badań i konsultacji z innymi specjalistami, w tym z pozwaną, która formułując swoje wnioski, dodatkowo opierała się na wynikach badań tomografem komputerowym, wykonanych przez dr P. G.. Konsultacja pozwanej i jej wnioski podlegały weryfikacji przez autorów opinii, biegłych pracowników Katedry i Zakładu: dr med. E. S. i dr med. P. K. oraz Kierownika Katedry i Zakładu dr hab. med. F. T.. Z kolei ich opinia (instytutu naukowego) także poddana została ocenie sądów obu instancji w sprawie I C 622/01, a ocena ta nie została skutecznie zdezawuowana. Tym bardziej ocena ta nie może być przedmiotem badania przez Sąd orzekający w niniejszej sprawie, zwłaszcza że brak jakichkolwiek uchybień po stronie pozwanej wynika z przedstawionych w niniejszej sprawie dowodów m.in. z zeznań świadka P. G. oraz zeznań pozwanej, których ocena jako logicznych, spójnych i zgodnych z zasadami doświadczenia życiowego nie budzi zastrzeżeń.

Prawidłowe jest stanowisko Sądu pierwszej instancji, że dla oceny roszczenia powoda należy zastosować przepis art. 415 k.c. regulujący odpowiedzialność z czynu niedozwolonego. Przesłanką tej odpowiedzialności jest wina sprawcy, a normalnym jej następstwem – szkoda wyrządzona osobie trzeciej. Ciężar dowodu winy, powstania szkody i jej wysokości obciąża poszkodowanego. Dla przypisania winy konieczne jest, by postępowanie sprawcy było wadliwe, i to zarówno obiektywnie, co oznacza bezprawność zachowania się, jak i subiektywnie czyli podmiotowo. Dopiero czyn bezprawny może być oceniany w kategoriach czynu zawinionego. Judykatura wskazuje, że bezprawność zachowania polega na przekroczeniu mierników i wzorców wynikających zarówno z wyraźnych przepisów, zwyczajów, utartej praktyki, jak i zasad współżycia społecznego (wyrok SN z dnia 22 września 1986 r., IV CR 279/86, LEX nr 530539). Bezprawnym zachowaniem się będzie więc takie, które stanowi obiektywne złamanie określonych reguł postępowania, czyli będzie sprzeczne z obowiązującym porządkiem prawnym. Przez „porządek prawny” rozumie się nakazy i zakazy wynikające z normy prawnej, ale również nakazy i zakazy wynikające z norm moralnych i obyczajowych, czyli zasad współżycia społecznego (dobrych obyczajów – por. G. Bieniek (w:) Komentarz..., s. 217; M. Nesterowicz (w:) Kodeks..., s. 378).

Przenosząc powyższe rozważania na grunt niniejszej sprawy należy stwierdzić, że brak jest podstaw do przyjęcia, by pozwana wydając opinię konsultacyjną na potrzeby opinii sądowej w sprawie I C 622/01 dopuściła się naruszenia jakichkolwiek norm, czy to prawnych czy też wynikających z utartej praktyki, zasad wiedzy medycznej bądź zasad współżycia społecznego, nie można więc przypisać jej winy. Stanowisko Sądu Okręgowego, iż brak jest przesłanek odpowiedzialności pozwanej za wskazywaną przez powódkę szkodę, było zatem w pełni uprawnione.

W tym stanie rzeczy Sąd Apelacyjny oddalił apelację powoda jako nieuzasadnioną, na podstawie art. 385 k.p.c.

O kosztach postępowania apelacyjnego Sąd Apelacyjny orzekł na podstawie art. 98 § 1 i 3 k.p.c., zgodnie z zasadą odpowiedzialności za wynik procesu. Sąd Apelacyjny nie znalazł podstaw do zastosowania zasady słuszności wynikającej z art. 102 k.p.c. Zasada ta będąc odstępstwem od zasady odpowiedzialności za wynik procesu; jest rozwiązaniem szczególnym, niepodlegającym wykładni rozszerzającej, wykluczającym stosowanie wszelkich uogólnień, wymagającym do swego zastosowania wystąpienia wyjątkowych okoliczności. Okolicznościami tymi są nie tylko te związane z samym przebiegiem postępowania, ale również dotyczące stanu majątkowego i sytuacji życiowej strony. Natomiast sama sytuacja ekonomiczna strony przegrywającej, nawet tak niekorzystna, że strona bez uszczerbku dla utrzymania własnego i członków rodziny nie byłaby w stanie ponieść kosztów, nie stanowi podstawy zwolnienia – na podstawie art. 102 – od obowiązku zwrotu kosztów przeciwnikowi, chyba że na rzecz tej strony przemawiają dalsze szczególne okoliczności, które same mogłyby być niewystarczające, lecz łącznie z trudną sytuacją ekonomiczną wyczerpują znamiona wypadku szczególnie uzasadnionego. Takimi okolicznościami może być precedensowy charakter sprawy, jej dyskusyjny charakter, zmiana stanu prawnego, niejasny przepis będący podstawą roszczenia, sytuacja gdy dochodzone roszczenie wynika ze skomplikowanego rozrachunku między stronami, gdy

rozstrzygnięcie sporu nastąpiło wyłącznie na podstawie, którą sąd uwzględnił z urzędu, gdy oddalenie powództwa nastąpiło z uwagi na przepis art. 5 k.c. Powód jest wprawdzie osobą będącą w trudnej sytuacji majątkowej, co stanowiło podstawę zwolnienia go od kosztów sądowych, jednakże nie zachodzą inne względy, które można by uznać za szczególne, a które uzasadniałyby odstąpienie od zasądzenia od powoda na rzecz jego przeciwnika procesowego kosztów postępowania odwoławczego. Postępowanie przed Sądem pierwszej instancji wykazało niezbicie, iż nie zachodzą okoliczności, których wystąpienie powód zarzucał. Oparcie apelacji jedynie na argumentach polemicznych ze stanowiskiem Sądu pierwszej instancji, nie jest wystarczające do ubiegania się o zastosowanie zasady słuszności w odniesieniu do kosztów postępowania apelacyjnego poniesionych przez stronę pozwaną, która została wciągnięta w proces w obu instancjach bez usprawiedliwionych podstaw.

W tym stanie rzeczy Sąd Apelacyjny zasądził od powoda na rzecz pozwanej kwotę 2.700 zł tytułem kosztów zastępstwa procesowego, na podstawie art. 98 § 3 k.p.c. i § 6 pkt 6) w zw. z § 13 ust. 1 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (Dz.U nr 163 poz. 1348 z późn. zm.).

Ponadto Sąd Apelacyjny w postanowieniu o uzupełnieniu wyroku, na wniosek pełnomocnika powoda, orzekł o kosztach nieopłaconej pomocy prawnej, przyznając na rzecz adwokata L. J. wynagrodzenie, w wysokości ustalonej stosownie do § 6 pkt 6 w zw. z § 13 ust. 2 pkt 2 w zw. z § 2 ust. 3 rozporządzenia z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (Dz. U. z dnia 3 października 2002 r.).